

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาถึงความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรกับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะกับไก่เนื้อ

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 109 คน ประกอบด้วย 8 อำเภอ ได้แก่ 1. อำเภอสันกำแพง จำนวน 13 คน 2. อำเภอสันทราย จำนวน 26 คน 3. อำเภอแม่ริม จำนวน 6 คน 4. อำเภอแม่แตง จำนวน 4 คน 5. อำเภอหางดง จำนวน 3 คน 6. อำเภอสันป่าตอง จำนวน 15 คน 7. อำเภอดอยสะเก็ด จำนวน 16 คน 8. อำเภอพร้าว จำนวน 26 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science : SPSS for Windows) ใช้เครื่องมือทางสถิติมาวิเคราะห์ดังนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกรใช้สถิติเชิงพรรณนามาวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบสมมติฐานหาความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคม และความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยสถิติวิเคราะห์คือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

1. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคม

อายุ เกษตรกรมีช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.21 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.18 ตามลำดับ มีเกษตรกรในช่วงอายุ 71-80 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 0.92 เกษตรกรมีอายุเฉลี่ย 45.59 ปี

เพศ เกษตรกรส่วนใหญ่เป็น เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 73.39 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 26.61

ระดับการศึกษา เกษตรกรส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 53.21 รองลงมาคือ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 13.76 และมีเกษตรกรที่ไม่ได้รับการศึกษาเพียง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.92

ประสบการณ์ในการเลี้ยงไก่เนื้อ เกษตรกรส่วนใหญ่มีประสบการณ์น้อยกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 75.23 รองลงมาคือ มีประสบการณ์อยู่ในช่วง 11-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.43 และมีประสบการณ์อยู่ในช่วง 31-40 ปี น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.92 เกษตรกรมีประสบการณ์โดยเฉลี่ย 8.46 ปี

ขนาดของโรงเรือน โดยส่วนใหญ่ เกษตรกรจะมีโรงเรือนขนาด 501-600 ตารางเมตร คิดเป็นร้อยละ 53.21 รองลงมาคือ ขนาด 701-800 ตารางเมตร คิดเป็นร้อยละ 13.76 และมีขนาดโรงเรือนต่ำกว่า 500 ตารางเมตร น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.92 ขนาดโดยเฉลี่ยของโรงเรือนมีขนาด 715 ตารางเมตร

แบบของโรงเรือน เกษตรกรส่วนใหญ่มีโรงเรือนแบบปิด คิดเป็นร้อยละ 44.04 รองลงมาคือโรงเรือนแบบเปิด คิดเป็นร้อยละ 42.20 และโรงเรือนแบบยกพื้นมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.76

จำนวนไก่เนื้อที่เลี้ยงทั้งหมดในรุ่นนี้ โดยส่วนใหญ่จะมีจำนวนไก่มากกว่า 8,000 ตัวต่อรุ่น คิดเป็นร้อยละ 23.85 รองลงมา คือ ต่ำกว่า 3,000 ตัวต่อรุ่น คิดเป็นร้อยละ 22.02 และมีเกษตรกรที่เลี้ยงไก่ในช่วง 7,001-8,000 ตัวต่อรุ่น น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.92 จำนวนไก่ที่เลี้ยงในรุ่นนี้ โดยเฉลี่ย 6,161 ตัวต่อรุ่น

ประเภทผู้เลี้ยงไก่เนื้อ เกษตรกรส่วนใหญ่เลี้ยงไก่เนื้อ แบบรับจ้างเลี้ยง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 66.06 และแบบประกันราคา จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 33.94

รายได้ครัวเรือนต่อปี โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีรายได้ต่อครัวเรือนต่อปีต่ำกว่า 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.02 รองลงมา เกษตรกรมีรายได้ครัวเรือนต่อปี มากกว่า 300,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 16.51 และเกษตรกรมีรายได้ครัวเรือนต่อปีอยู่ในช่วง 150,001- 250,000 บาท น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 11.01 เกษตรกรมีรายได้ครัวเรือนต่อปีโดยเฉลี่ยเท่ากับ 154,514.68 บาท

รายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อการเลี้ยงไก่เนื้อ 1 รุ่น โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีรายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อการเลี้ยงไก่เนื้อ 1 รุ่น อยู่ในช่วง 10,001- 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.70 รองลงมา มีรายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อการเลี้ยงไก่เนื้อ 1 รุ่น ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.69 และมีรายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อการเลี้ยงไก่เนื้อ 1 รุ่น มากกว่า 30,000 บาท น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.51 รายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อการเลี้ยงไก่เนื้อ 1 รุ่น โดยเฉลี่ยเท่ากับ 24,848 บาท

ภาวะหนี้สินในปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีภาวะหนี้สินในปัจจุบันมากกว่า 500,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.18 รองลงมา มีภาวะหนี้สินในปัจจุบันอยู่ในช่วง 100,001-200,000 บาทต่อปี คิดเป็นร้อยละ 17.43 และมีภาวะหนี้สินในปัจจุบันอยู่ในช่วง 300,001-400,000 บาท น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 8.26 ภาวะหนี้สินในปัจจุบันโดยเฉลี่ยเท่ากับ 396,597 บาท

แหล่งเงินกู้ธนาคารของรัฐบาล แหล่งเงินกู้ส่วนใหญ่เป็นแหล่งเงินกู้จากธนาคารเพื่อการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 95.55 รองลงมาคือ แหล่งกองทุนหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 2.30

ภาวะหนี้สินจากธนาคารของรัฐบาล โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีภาวะหนี้สินจากธนาคารของรัฐบาลของเกษตรกรอยู่ในช่วง 100,001-200,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.09 รองลงมา มีภาวะหนี้มากกว่า 500,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.93 และมีภาวะหนี้สินจากธนาคารของรัฐบาลของเกษตรกรอยู่ในช่วง 300,001-400,000 บาท น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.30 ภาวะหนี้สินจากธนาคารของรัฐบาลของเกษตรกร โดยเฉลี่ยเท่ากับ 372,093.02 บาท

แหล่งเงินกู้ธนาคารของเอกชน แหล่งเงินกู้ส่วนใหญ่เป็นแหล่งเงินกู้จากธนาคารกรุงเทพ คิดเป็นร้อยละ 71.43 รองลงมาคือ ธนาคารเอเซีย คิดเป็นร้อยละ 28.57

ภาวะหนี้สินจากธนาคารของเอกชนของเกษตรกร โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีภาวะหนี้สินจากธนาคารของเอกชนของเกษตรกรอยู่ในช่วง 100,001-200,000 บาท และ 10,000-100,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.57 เท่ากัน รองลงมา มีภาวะหนี้สินจากธนาคารของเอกชนของเกษตรกรอยู่ในช่วง 200,001-300,000 บาท 400,001-500,000 บาท และมากกว่า 500,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.29 เท่ากัน ภาวะหนี้สินจากธนาคารของเอกชนของเกษตรกรโดยเฉลี่ยเท่ากับ 352,287.14 บาท

แหล่งเงินจากบริษัทที่สนับสนุนการเลี้ยงไก่ โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีแหล่งเงินจากบริษัทที่สนับสนุนการเลี้ยงไก่อยู่ในช่วง 50,000 - 100,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ มากกว่า 200,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.50 และมีแหล่งเงินจากบริษัทที่สนับสนุนการเลี้ยงไก่อยู่ในช่วง 100,001-200,000 บาท น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.50 แหล่งเงินจากบริษัทที่สนับสนุนการเลี้ยงไก่โดยเฉลี่ยเท่ากับ 242,500 บาท

แหล่งเงินกู้อื่นๆ ส่วนใหญ่เกษตรกรมีแหล่งเงินกู้อื่นๆ เป็นญาติ พี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 84.62 รองลงมาคือ กองทุนหมู่บ้านและสหกรณ์ออมทรัพย์ครู คิดเป็นร้อยละ 7.69 เท่ากัน

ภาวะหนี้สินจากแหล่งเงินกู้อื่นๆ ของเกษตรกร โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีภาวะหนี้สินจากแหล่งเงินกู้อื่นๆของเกษตรกรอยู่ในช่วง 50,000 - 100,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 70.00 รองลงมา มีภาวะหนี้มากกว่า 200,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ ภาวะหนี้สินจากแหล่งเงินกู้อื่นๆของเกษตรกร โดยเฉลี่ยเท่ากับ 106,307.69 บาท

ระยะเวลาในการเลี้ยงไก่เนื้อแต่ละรุ่น โดยส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้ระยะเวลาในการเลี้ยงไก่เนื้อแต่ละรุ่นประมาณ 40-45 วัน คิดเป็นร้อยละ 51.38 รองลงมาคือ ใช้ระยะเวลาในการเลี้ยงไก่เนื้อมากกว่า 45 วัน คิดเป็นร้อยละ 27.52

การได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากวิทยุ เกษตรกรส่วนใหญ่มีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากวิทยุ 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 49.23 รองลงมาคือ มีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากวิทยุ 2 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 18.46 และมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากวิทยุ 6 ครั้งต่อเดือน และ 10 ครั้งต่อเดือนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.54 เกษตรกรมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากวิทยุเฉลี่ย 1.36 ครั้งต่อเดือน

การได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากเอกสาร/วารสาร โดยเกษตรกรส่วนใหญ่มีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากเอกสาร/วารสาร 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 50.79 รองลงมาคือมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากเอกสาร/วารสาร 2 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 20.63 และมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากเอกสาร/วารสาร 6 ครั้งต่อเดือน น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.59 เกษตรกรมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากเอกสาร/วารสารเฉลี่ย 1.17 ครั้งต่อเดือน

การได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากหนังสือพิมพ์ เกษตรกรส่วนใหญ่มีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากหนังสือพิมพ์ 1 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 40.54 รองลงมาคือ มีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากหนังสือพิมพ์ 2 ครั้งต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 27.03 และมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากหนังสือพิมพ์ 4 ครั้งต่อเดือน น้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.70 เกษตรกรมีความสม่ำเสมอในการได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อจากหนังสือพิมพ์เฉลี่ย 0.73 ครั้งต่อเดือน

All rights reserved

12 ครั้งต่อเดือน น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.23 เกษตรกรมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมของบริษัทฯ (สัตวบาล) โดยเฉลี่ย 1.61 ครั้งต่อเดือน

2. ข้อมูลความรู้ในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อในจังหวัดเชียงใหม่ โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีความรู้ในการยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 69.70 (มีช่วงคะแนนระหว่าง 5.85-11.13) รองลงมาคือ มีความรู้ในการยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 15.60 (มีช่วงคะแนนมากกว่า 11.13) เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อเท่ากับ 8.49 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (มีช่วงคะแนนระหว่าง 5.85-11.13) และในการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความรู้ในการยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อต่ำสุดเท่ากับ 3 คะแนนและมีคะแนนความรู้ในการยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อสูงสุดเท่ากับ 15 คะแนน

3. ข้อมูลการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่

โดยส่วนใหญ่เกษตรกรมีการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 67.90 (มีช่วงคะแนนระหว่าง 4.06-7.60) รองลงมาคือ มีการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 18.30 (มีคะแนนน้อยกว่า 4.06) เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยด้านการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อ เท่ากับ 5.83 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (มีช่วงคะแนนระหว่าง 4.06-7.60) และในการวิจัยครั้งนี้พบว่า เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อต่ำสุดเท่ากับ 2 คะแนนและมีคะแนนการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อสูงสุดเท่ากับ 10 คะแนน

4. ข้อมูลปัญหาของเกษตรกร

เกษตรกรมีข้อมูลปัญหาสูงสุดในประเด็นผลตอบแทนจากการเลี้ยงไก่เนื้อไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 94.50 รองลงมาคือ ประเด็นต้นทุนด้านอาหารสูงคิดเป็นร้อยละ 82.60 และประเด็นที่เกษตรกรมีความเห็นว่า มีปัญหาน้อยที่สุด คือประเด็นเจ้าหน้าที่สัตวบาลจากบริษัทฯ มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.30

5. ข้อมูลความต้องการของเกษตรกร

ความต้องการของเกษตรกรพบว่า เกษตรกรมีข้อมูลความต้องการสูงสุดในประเด็น ต้องการให้ผลตอบแทนจากการเลี้ยงไก่เนื้อมากขึ้นกว่าเดิม คิดเป็นร้อยละ 82.60 รองลงมาคือ ประเด็นความต้องการให้ราคาอาหารไก่เนื้อลดลงกว่าเดิมคิดเป็นร้อยละ 53.20 และประเด็นที่เกษตรกรมีความเห็นว่ามีความต้องการน้อยที่สุดคือประเด็นความต้องการวัสดุอุปกรณ์ โรงเรือนที่มีคุณภาพแข็งแรง ทนทาน ซึ่งมีผู้ตอบว่ามีความต้องการเพียงร้อยละ 3.70

แนวทางในการแก้ไขปัญหา เกษตรกรส่วนใหญ่เสนอให้มีการจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นการประสานความร่วมมือในกลุ่มผู้เลี้ยงไก่เนื้อในการแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยมีบทบาทหน้าที่ อาทิเช่น เป็นตัวแทนของกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อในการต่อรองกับบริษัทฯ ในกรณีที่ผลตอบแทนจากการเลี้ยงไก่เนื้อไม่ดี มีการจัดตั้งกลุ่มผู้ผลิตอาหารสัตว์เพื่อลดต้นทุนด้านอาหารสัตว์ที่สูง มีการจัดตั้งกองทุนเงินสำรองให้เกษตรกรสามารถกู้ยืมได้ในกรณีที่เกษตรกรขาดเงินทุนหมุนเวียน ตลอดจนเป็นแหล่งให้ความรู้ด้านวิชาการใหม่ๆ ในการเลี้ยงไก่เนื้อให้กับเกษตรกร ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงไก่เนื้อทำหน้าที่เปรียบเสมือนเป็นตัวกลางในการประสานงานระหว่างกลุ่มเกษตรกรกับภาครัฐและภาคเอกชน ทำให้เกิดความรวดเร็วในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นการทำให้เกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อมีการพัฒนาการเลี้ยงไก่เนื้อให้ได้มาตรฐานถูกต้องตามหลักวิชาการ ปราศจากยาปฏิชีวนะตกค้าง ซึ่งจะส่งผลทำให้ผู้บริโภคมีความปลอดภัยในการบริโภคผลิตภัณฑ์จากเนื้อไก่

6. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่

ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ มี 2 ตัวแปรคือ ระดับการศึกษาและประเภทของผู้เลี้ยงไก่เนื้อ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า ความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ มีค่าเท่ากับ $11.318 + (0.212) \text{ อนุตัว (ระดับการศึกษา) } + 1.391 \text{ อนุตัว (ประเภทผู้เลี้ยงไก่เนื้อ)}$ แสดงให้เห็นว่า เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาสูงมีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำ และเกษตรกรที่มีการเลี้ยงไก่เนื้อแบบประกันราคาจะมีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะดีกว่าเกษตรกรที่มีการเลี้ยงไก่เนื้อแบบรับจ้างเลี้ยง

การอภิปรายผล

จากการศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ด้านความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาปฏิชีวนะ พบว่าเกษตรกรจะมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการใช้ยาปฏิชีวนะที่ผิด โดยเกษตรกรมีความเข้าใจว่าการใช้ยาปฏิชีวนะมีจุดประสงค์เพื่อการป้องกันและรักษาโรค ซึ่งตามหลักวิชาการนั้นการใช้ยาปฏิชีวนะจะมีการใช้เพื่อจุดประสงค์ในการรักษาโรคเท่านั้นมิใช่การป้องกันโรค โดยที่เกษตรกรมีความรู้ ความเข้าใจที่ผิดในประเด็นดังกล่าวมากถึง 95 คน (ร้อยละ 87.20) ทำให้เห็นว่าเกษตรกรยังคงมีความคิดว่าการเลี้ยงไก่เนื้อยังต้องมีการใช้ยาปฏิชีวนะอยู่ตลอดซึ่งจะขาดมิได้ ซึ่งเห็นได้จากการที่เกษตรกรตอบในข้อที่ว่ายาปฏิชีวนะมีความจำเป็นในการเลี้ยงไก่เนื้ออย่างมาก โดยมีผู้ตอบเห็นด้วยมากถึง 73 คน (ร้อยละ 67.00) นั่นชี้ให้เห็นว่าเกษตรกรยังคงไม่มีความเข้าใจว่าการป้องกันโรคนั้นสามารถทำได้โดยการจัดการฟาร์มที่ดี เช่น การป้องกันคนภายนอกเข้าฟาร์ม การฆ่าเชื้อโรงเรือน อุปกรณ์ต่างๆ ก่อนที่จะมีการเลี้ยงไก่เนื้อในรุ่นต่อไป การใช้อาหารที่มีคุณภาพ การคัดเลือกพันธุ์ไก่ที่มีคุณภาพ เป็นต้น อีกประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับความรู้ของเกษตรกร คือ การที่เกษตรกรตอบในข้อที่ว่าภาชนะบรรจุยาปฏิชีวนะ ที่เขียนว่า “EXP. 1/02/2003” แสดงให้ทราบถึงวันที่ผลิตยาปฏิชีวนะนั้นมีเกษตรกรตอบผิดมากถึง 71 คน (ร้อยละ 65.10) นั่นแสดงว่าเกษตรกรยังไม่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการอ่านฉลากยาปฏิชีวนะอย่างถูกต้อง ซึ่งจะเกี่ยวพันกับระดับการศึกษาของเกษตรกรคือ ถ้าเกษตรกรมีระดับการศึกษาที่ต่ำก็จะทำให้ความสามารถในการเขียนและการอ่านหนังสือมีน้อยตามด้วย ทำให้เกษตรกรใช้ยาปฏิชีวนะที่เสื่อมคุณภาพส่งผลให้การรักษาโรคในไก่เนื้อไม่หาย และเกษตรกรก็จะใช้ยาปฏิชีวนะนั้นในปริมาณที่เพิ่มขึ้นทำให้เกิดปัญหายาปฏิชีวนะตกค้างในตัวไก่เนื้อซึ่งจะเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค

ด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ยาปฏิชีวนะ พบว่าเกษตรกรมีการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะอย่างไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยเฉพาะประเด็นการใช้ยาปฏิชีวนะ ควรให้ติดต่อกัน 3-5 วัน เมื่อไก่เนื้อกลับสู่ปกติควรให้ยาปฏิชีวนะต่อไปอีก 2-3 วัน มีเกษตรกรไม่ปฏิบัติตามมากถึง 92 คน (ร้อยละ 84.40) โดยให้เหตุผลว่าการใช้ยาปฏิชีวนะต่อไปอีก 2-3 วัน จะเป็นการสิ้นเปลืองยาปฏิชีวนะและจะเป็นการทำให้ไก่เนื้อโตช้ากว่าปกติ ทำให้เห็นว่าเกษตรกรยังไม่เข้าใจถึงวิธีการใช้ยาปฏิชีวนะในการรักษาโรคในไก่เนื้อ อีกประเด็นคือ ในกรณีไก่เนื้อตายจำนวนมากผิดปกติต้องมีการผ่าพิสูจน์โรคไก่เนื้อที่เกิดขึ้น เพื่อวินิจฉัยและระบุสาเหตุของการเกิดโรคได้อย่างถูกต้อง โดยที่เกษตรกรไม่ปฏิบัติตามมากถึง 81 คน (ร้อยละ 74.30) โดยให้เหตุผลว่าเกษตรกรไม่มีความรู้ใน

การวินิจฉัยโรคไก่อเนื้อ และวิธีการในการผ่าพิสูจน์ซากไก่อเนื้อ ทำให้เกษตรกรบางคนต้องรอเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาทำการพิสูจน์โรค ซึ่งในบางครั้งเกษตรกรต้องทำการตัดสินใจในการใช้ยาปฏิชีวนะในการรักษาไก่อเนื้อของตนเอง เพราะการรอเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องบางครั้งใช้เวลาในการรอนาน ทำให้เกษตรกรต้องตัดสินใจด้วยตัวเองทั้งนี้เพื่อลดการตายของไก่อเนื้อของตนเองนั้น หมายถึง การลดความเสี่ยงต่อการขาดทุนของเกษตรกรเอง

ดังนั้นภาครัฐและภาคเอกชนที่ให้การสนับสนุนการเลี้ยงไก่อเนื้อของเกษตรกร ต้องให้การสนับสนุนด้านความรู้และทักษะในการใช้ยาปฏิชีวนะ ซึ่งสามารถทำได้โดยการจัดฝึกอบรมให้ความรู้แก่เกษตรกร การแจกเอกสารหรือวารสารที่แนะนำด้านความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ตลอดจนการให้ความรู้ในเรื่องการวินิจฉัยโรคไก่อเนื้อเบื้องต้น ซึ่งจะเป็นการช่วยให้เกษตรกรสามารถใช้ยาปฏิชีวนะได้ตรงกับโรคไก่อเนื้อที่เกิดขึ้น ผลในระยะยาวคือ การลดปัญหาการใช้ยาปฏิชีวนะตกค้างในเนื้อไก่ สร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภคต่อไป

จากผลการใช้การวิเคราะห์หาคอลอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบประเด็นที่น่าสนใจ ได้ดังนี้

อายุของเกษตรกรไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่อเนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีอายุมากจะปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะไม่ถูกต้อง อาจเนื่องมาจากเกษตรกรอายุมากบางคน จะใช้ความเคยชินในการใช้ยาปฏิชีวนะมากกว่าที่จะใช้ตามหลักวิชาการสอดคล้องกับการศึกษาของ นันทนา(2528) ว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการยอมรับของประชาชนบริเวณลุ่มแม่น้ำบางปะกงในการใช้วิตามินพีซีเพื่อการเกษตร เช่นเดียวกับการศึกษาของ พัฒนพล (2541) ที่พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้ในการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรผู้ปลูกมะขามหวานในเขตอำเภอบ้านหลวง จังหวัดน่านและ นริศร์ (2541) พบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูข้าวของเกษตรกร ในจังหวัดสิงห์บุรี

เพศของเกษตรกรไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่อเนื้อ แสดงว่าเกษตรกรทั้งเพศชายและเพศหญิงจะมีความรู้และการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในปัจจุบันเกษตรกรเพศหญิงสามารถที่จะหาความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่อเนื้อได้หลายทางเช่น เอกสาร วารสาร โทรทัศน์ เป็นต้น

ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีความรู้และการปฏิบัติที่ดีกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาที่ต่ำ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากในอดีตเกษตรกรยังไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษา ทำให้เกษตรกรใช้ความเคยชิน, การจดจำหรือบอกเล่าจากเพื่อนเกษตรกรด้วยกันเอง มากกว่าที่จะศึกษาจากแหล่งให้ความรู้ เช่น เอกสาร วารสาร โทรทัศน์ หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น สัตวบาล เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ เป็นต้น ทำให้การใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อของเกษตรกรไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ

ประสบการณ์ในการเลี้ยงไก่เนื้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรบางคนที่มีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะที่เท่าเทียมหรือดีกว่าเกษตรกรที่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงไก่เนื้อเป็นระยะเวลาสั้น อาจเนื่องมาจากความเคยชิน และการประหยัดเวลาในการเตรียมยาปฏิชีวนะ (ความสะดวกสบาย) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นันทนา (2528) ว่าประสบการณ์ที่ใช้สารเคมี ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการยอมรับของประชาชนบริเวณลุ่มน้ำบางปะกงในการใช้วัตถุพิษเพื่อการเกษตรและจากการศึกษาของ พัฒนพล (2541) พบว่าประสบการณ์ที่ใช้สารเคมี ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้ในการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรผู้ปลูกมะขามหวานในเขตอำเภอบ้านหลวง จังหวัดน่าน เช่นกัน

ขนาดฟาร์ม ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีขนาดฟาร์มใหญ่จะมีความรู้และการปฏิบัติเท่าเทียมหรือดีกว่าเกษตรกรที่มีขนาดฟาร์มเล็ก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจุบันเกษตรกรได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านโรงเรือน โดยมีการสร้างโรงเรือนปรับอากาศ (Evaporative cooling) ทำให้สามารถควบคุมและป้องกันการเกิดโรคในไก่เนื้อได้ และสามารถดูแลไก่เนื้อของตนเองได้อย่างถ้วนถึง

ประเภทผู้เลี้ยงไก่เนื้อมีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีการเลี้ยงไก่เนื้อแบบประกันราคาจะมีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อที่ดีกว่าเกษตรกรที่เลี้ยงไก่เนื้อแบบรับจ้างเลี้ยง ทั้งนี้เนื่องจากเกษตรกรที่เลี้ยงไก่เนื้อแบบประกันจะเป็นผู้ลงทุนด้านพันธุ์ไก่ อาหาร เภสมัณฑล และเวชภัณฑ์ต่างๆ ดังนั้นจึงต้องลดความเสี่ยงในด้านอัตราการตายของไก่เนื้อ จึงต้องให้ความเอาใจใส่เพื่อให้ผลการเลี้ยงไก่เนื้อออกมาดี แต่เกษตรกรที่เลี้ยงไก่เนื้อแบบรับจ้างเลี้ยงจะแบกรับภาระการ

ลงทุนด้านถาวรวัตถุดิบ ส่วนค่าใช้จ่ายด้านอาหาร ลูกไก่ เคมีภัณฑ์และเวชภัณฑ์ บริษัทจะเป็นผู้ลงทุนให้ โดยที่เกษตรกรจะได้รับผลตอบแทนเป็นตัว ทำให้เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลไก่เนื้อของตนเอง เพราะคิดว่าเป็นการลงทุนของบริษัทไม่ใช่การลงทุนของตนเอง

รายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อรุ่น ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีรายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อรุ่นมากจะมีความรู้และการปฏิบัติที่เท่าเทียมหรือต่ำกว่าเกษตรกรที่มีรายได้จากการเลี้ยงไก่เนื้อต่อรุ่นน้อย อาจมีสาเหตุมาจากปัจจุบันเกษตรกรมีรายได้ นอกเหนือจากการเลี้ยงไก่เนื้อ เช่น การปลูกสวนลำไย การเพาะปลูกพืชต่างๆ เป็นต้น และอาจจะมีสาเหตุจากการเลี้ยงไก่เนื้อของเกษตรกรเป็นเพียงอาชีพเสริมของเกษตรกรเท่านั้น

ภาวะหนี้สิน ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีภาวะหนี้สินมากจะมีความรู้และการปฏิบัติที่เท่าเทียมหรือต่ำกว่าเกษตรกรที่มีภาวะหนี้สินน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันภาครัฐให้การสนับสนุนด้านเงินทุนแก่เกษตรกร เช่น การพักชำระหนี้ให้กับเกษตรกร การกู้ยืมเงินโดยปลอดภาษี การแปลงสินทรัพย์ให้เป็นทุน เป็นต้น ทำให้เกษตรกรมีทางเลือกในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากขึ้น

ระยะเวลาในการเลี้ยงไก่เนื้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีระยะเวลาในการเลี้ยงไก่เนื้อในแต่ละรุ่นโดยใช้เวลา 28-30 วันจะมีความรู้และการปฏิบัติที่เท่าเทียมหรือต่ำกว่าเกษตรกรที่เลี้ยงไก่เนื้อโดยใช้ระยะเวลาในแต่ละรุ่น 40-45 วันและมากกว่า 50 วัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากในปัจจุบันเกษตรกรเริ่มมีการสร้างโรงเรือนแบบปิด (Evaporative cooling) ทำให้ไก่เนื้อโตเร็วเหมือนกับโรงเรือนแบบเปิดและแบบยกพื้น นอกจากนี้ยังสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันโรคได้ ทำให้เกษตรกรพยายามลดการใช้ยาปฏิชีวนะลง

การได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่ได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อบ่อยครั้งจะมีความรู้และการปฏิบัติที่เท่าเทียมหรือต่ำกว่าเกษตรกรที่ได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อน้อยครั้ง อาจเกิดจากการที่เกษตรกรได้รับข่าวสารด้านการเลี้ยงไก่เนื้อในด้านอื่นๆ ที่ไม่

เกี่ยวข้องกับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะทำให้เกษตรกรไม่มีความรู้และปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ

การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ แสดงว่าเกษตรกรที่มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง จะมีความรู้และการปฏิบัติเท่าเทียมหรือต่ำกว่าเกษตรกรที่มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่น้อยครั้ง แสดงว่าเกษตรกรสามารถที่จะหาความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาปฏิชีวนะจากแหล่งอื่นๆ เช่น หนังสือ วารสาร โทรทัศน์ เป็นต้น โดยที่ไม่ต้องรอปริกษาจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะข้อคิดเห็นบางประการอันเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ปรับปรุงการดำเนินงานในการส่งเสริมด้านความรู้ทางวิชาการและให้คำแนะนำแก่เกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อในการใช้ยาปฏิชีวนะให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ตลอดจนการสุขภาพและป้องกันโรค

1. จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า ระดับการศึกษาของเกษตรกรมีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ แสดงว่าให้เห็นว่า เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาสูงยังมีความต้องการความรู้เกี่ยวกับยาปฏิชีวนะ ตลอดจนการใช้ยาปฏิชีวนะอย่างถูกวิธีมาก ดังนั้นหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องควรมีการให้ความรู้แก่เกษตรกรเกี่ยวกับยาปฏิชีวนะให้มากขึ้น

2. จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า ประเภทผู้เลี้ยงไก่เนื้อมีความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ ในจังหวัดเชียงใหม่ และพบว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อแบบรับจ้างเลี้ยง มีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะต่ำกว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อแบบประกันราคา ดังนั้นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ยาปฏิชีวนะให้กับเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อแบบรับจ้างเลี้ยงมากขึ้น

3. จากการศึกษาความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อ พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีความรู้และการปฏิบัติในระดับปานกลาง ในการส่งเสริมควรเน้นในข้อที่เกษตรกรมีความรู้น้อยและข้อที่เกษตรกรปฏิบัติผิด และเพิ่มเติมในข้อที่เกษตรกรมีความรู้และการปฏิบัติในระดับปานกลาง ถึงระดับมาก เพื่อให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

4. จากการศึกษาพบว่าเกษตรกรยังมีความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะในระดับปานกลาง ดังนั้นบริษัทฯ ที่สนับสนุนการเลี้ยงไก่เนื้อ ควรมีการจัดฝึกอบรมเกษตรกรด้านการใช้ยาปฏิชีวนะ และด้านอื่นๆด้วย เช่น มาตรฐานฟาร์ม การป้องกันและรักษาโรค และการวินิจฉัยโรคในไก่เนื้อเบื้องต้น เป็นต้น ซึ่งจะเป็นการเพิ่มความรู้และการปฏิบัติอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการให้กับเกษตรกร

ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเฉพาะเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อประเภทรับจ้างเลี้ยงและประเภทประกันราคาใน 8 อำเภอ ในจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น จึงขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปดังต่อไปนี้

1. ควรมีการวิจัยขยายผลออกเป็นวงกว้าง คือ ศึกษาความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อในพื้นที่อื่นๆ เพื่อที่จะได้รับข้อมูลที่หลากหลายและสามารถใช้เป็นแนวทางที่จะพัฒนาการดำเนินงานให้ก้าวหน้าต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยทางด้านอื่นๆ เพิ่มนอกเหนือจากด้านเศรษฐกิจ และสังคม อันจะนำไปสู่ความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ เช่น การศึกษาสมุนไพรที่ใช้ทดแทนยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อ

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจของเกษตรกรในการใช้ยาปฏิชีวนะในการผลิตไก่เนื้อ ทั้งนี้เพื่อเป็นการศึกษาถึงสาเหตุของการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกร เพื่อจะใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการตกค้างของยาปฏิชีวนะในไก่เนื้อ

4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรในการผลิตไก่เนื้อ โดยทำการเปรียบเทียบเกษตรกรผู้เลี้ยงไก่เนื้อประเภทอิสระ ประเภทรับจ้างเลี้ยง และประเภทประกันราคา ให้เห็นความแตกต่างของความรู้และการปฏิบัติในการใช้ยาปฏิชีวนะของเกษตรกรแต่ละประเภทในการผลิตไก่เนื้อ